

Ἐκ τοῦ οὗς. βούσυκο κατὰ τὰ εἰς -εἰς ὄν. φυτῶν. Εἶδος συκῆς παραγωγῆς βούσυκα, ἥτοι μεγάλα συνήθως σῦκα. Συνών. βοξδοσυκιά.

βούσυκο τό, Ἀττικ. Κεφαλλ. Λευκ.—Λεξ. Βερ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 280 Πρω. βούσ'κο Κεφαλλ. Τήν.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. βόσυκο Ἀμοργ. Ἰκαρ. Σύμ. βότσυκο Ἡπ. ἀβόσυκο Κάλυμν. Κῶς Λέρ. Χίος ἀβόσ'κον Ἰμβρ. δόσ'κον Στερελλ. (Δωρ.) γούσ'κο Λεξ. Δημητρ. (λ. βοῦσυκο) ἀγόσυκο Χίος βόσυκος ὁ, Κέως βόσυκας Κέως. βόσ'κας Τήν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. βούσυκον. Πβ. Ἡσύχ. «βούσυκα τὰ μεγάλα σῦκα». Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1 (1941) 9.

1) Μέγα καὶ εὐχυμον σῦκον Ἀμοργ. Ἀττικ. Ἡπ. Ἰκαρ. Ἰμβρ. Κάλυμν. Κεφαλλ. Κέως Κῶς Λέρ. Λευκ. Τήν. Χίος—Λεξ. Βερ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. ἐνθ. ἄν. Πρω. Δημητρ. Πβ. ἀσπροβούσυκο. Συνών. βοξδόσυκο. 2) Τὸ ἐντελὲς ἄωρον σῦκον Στερελλ. (Δωρ.) 3) Εἶδος σῦκου μικροῦ καὶ λευκοῦ Σύμ. [*]

βούτα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ.

1) Ἡ κατάδυσις εἰς τὸ ὕδωρ διὰ τῆς κεφαλῆς πολλαχ. : Κάγω βούτες Συνών. βουτακιά, βούτη, βουτιά Α 1.

2) Ἀποπληξία Ἡπ. : Νά σ' πέσ' βούτα ἢ νὰ σ' πέσ' κακὴ βούτα! (ἀρά).

* **βουτάγκαθο** τό, βουτάχαντον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ καὶ τοῦ οὗς. ἀγκάθι, παρ' ὃ καὶ ἀχάντιν.

Τὸ φυτὸν βάτος (rubus fruticosus). Ἡ σημ. ἐκ τοῦ ὅτι καταδύεται εἰς τὴν γῆν καὶ ριζοβολεῖ διὰ καταβολάδος.

βουτακήθρα, ἡ Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτακιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήθρα.

Τὸ πτηνὸν ὑδροόρνις ἡ μέλαινα (fulica atra) Συνών. βουτακίδι.

βουτάκι τό, ἀμάρτ. βουτ-τάκι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βούτα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. Τὸ διὰ καταβολάδος φυτευθὲν φυτόν.

βουτακιά ἡ, Κρήτ.—Λεξ. Βλαστ. 308 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Κατάδυσις εἰς τὸ ὕδωρ συνήθως τῆς θαλάσσης ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Παίζει τὴν πρώτη βουτακιά καὶ πάει ὡς τὴ μέση Κρήτ.

Μ' ἀπῆς ἐμαζωχτήκανε, παίζει τὴ βουτακιά δου κα ἀρπῇ δσοὺς ἐμπόρεσε, γεμίζει τὴ γουλιὰ δου αὐτόθι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούτα 1.

βουτακιάζω Λεξ. Δημητρ. βουτ-τακιάζω Ρόδ. βουτακιάζω Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτακιά.

1) Μετβ. βυθίζω, βαπτίζω τι εἰς τὸ ὕδωρ Λεξ. Δημητρ. Ἀμετβ. βυθίζομαι εἰς τὸ ὕδωρ Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ἄ.) : Ἄσμ.

Σὰ χῆνα ἀνασκουμπώθηκε, σὰν πάπια βουτακιάζει Κάρπ. Συνών. βουτῶ. 2) Εἰσάγω εἰς τὴν γῆν, φυτεύω κλάδον φυτοῦ ὡς καταβολάδα διὰ νὰ παραχθῇ ἐξ αὐτοῦ νέον φυτὸν Ρόδ. Συνών. βουτακίζω 2, καταβολιάζω.

βουτακίδι τό, Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ. ἄ.) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Βουτακήθρα, ὁ ἰδ.

βουτακίζω ἀμάρτ. βουτ-τακίζω Ρόδ. βουτακῶ Λεξ. Βλαστ. 308 Δημητρ. βουτακῶ Κρήτ. (Ρέθυμν.). Ἐκ τοῦ οὗς. βουτάκι.

1) Μετβ. βυθίζω τι εἰς τὸ ὕδωρ Λεξ. Δημητρ. : Νὰ βουτακίσῃς ἀποβραδὺς τὰ ροῦχα. Καὶ ἀμετβ. βυθίζομαι Λεξ. Βλαστ. ἐνθ. ἄν. 2) Βουτακιάζω 2, ὁ ἰδ., Ρόδ.

βουτακίνα ἡ, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα.

Πτηνὸν θαλάσσιον (podiceps minor). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουτηχτάρα.

βουταλίδα ἡ, Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *βουτάλι < βουτῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Θαλάσσιον πτηνὸν μὲ μακρὸν λαιμὸν καὶ οὐρὰν μὲ ὀλίγα πτερὰ Πβ. βουτακήθρα, βουτακίνα.

βουταλίδι τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.) βουταλίδιν Κύπρ. (Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *βουτάλι < βουτῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Θαλάσσιον πτηνὸν (podiceps minor καὶ podiceps auritus) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) 2) Τὸ πτηνὸν Κυπριακὴ αἰθουα (cinclus Olympicus) Κύπρ. (Γερμασ.)

βουταλίζω Πόντ. (Ἀργυροῦδ. Κερασ. Κοτύωρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *βουτάλι < βουτῶ.

1) Μετβ. βυθίζω τι ἐντὸς ὕδατος ἢ ἄλλου ὕγρου ἢ ὑδατοῦς σώματος ἐνθ. ἄν. : Ἐβουτάλιτσα τον ἀπέσ' ἔς σὸ λιμνὴν Κοτύωρ. Μὴ βουταλίσῃς τὸ δέρι σ' ἀπέσ' Πόντ. 2) Ἀμετβ. βυθίζομαι που ἐνθ' ἄν.

βουτάλισμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) βουτάλιγμαν Πόντ. βουτάλιμα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουταλίζω.

Καταβύθισις.

βουταναριὰ ἡ, ἐνιαχ. βουτουναριὰ ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 16 βουταμαρία Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *βουτανάρι < βουτῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Παρὰ Δουκ. βουταμαριά.

Τὸ πτηνὸν αἰθουα πολλαχ. : Ποίημ. Τόμον γοργὰ οἱ βουταναριῆς πετοῦν ἀπὸ τὴ μέση τῆς θαλάσσης καὶ ἔς τοὺς γιγλοὺς τὰ κράσματά τους φέρουν ΚΘεοτόκ. ἐνθ. ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουτηχτάρα.

βούτας ὁ, Ἀθῆν. Πειρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ.

Ὁ σφετεριστὴς, ὁ κλέπτης : Μόνο γὰρ βούτας εἶναι καμωμένος. Ἐγινε βούτας καὶ τὸν ἀποκλήρωσε ὁ πατέρας του.

βουτεῖ τό, ἀμάρτ. βουτ-τεῖν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ κατὰ τὸ φαι.

Τὸ ἐμβαπτίζειν τεμάχια ἄρτου ἐντὸς ἀφεψήματος ἢ ζωμοῦ : Ἐλα νὰ σὲ κάμω βουτ-τεῖν.

βουτέρνω ἀμάρτ. βουτ-τέρνω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ. Ὁ μεταπλάσμος κατὰ τὰ εἰς -έρνω ρήματα.

Ἐφορῶν: Ὁ σκύλ-λος θὰ βουτ-τάρη ἄνω σου. Ἐβού-
ταρε ἄνω μου σὰν τὸ θερίο.

βούτη ἡ, Σκίαθ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ.

Κατάδυσιν πρὸς τὴν θάλασσαν μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς
τὰ κάτω: Δίνω βούτη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούτα 1.

βούτημα τό, κοιν. βούτ'μα βόρ. ἰδιώμ. βούτ-τημα
Καλαβρ. (Μπόβ.) Μεγίστ. Σύμ. βούτ'τημα Σίφν. βού-
τημαν Πόντ. (Οἶν.) βούτ-τημαν Κύπρ. βούτεμαν Πόντ.
(Κοτύωρ. Τραπ.) βούτιγμα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ παρ' ὃ καὶ βουτίζω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Κατάδυσιν, καταβύθισιν κοιν. καὶ
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ.): Βούτημα
μέσα 'ς τὸ νερὸ κοιν. Ὅλο τὸ μπάνιο του εἶναι ἓνα βού-
τημα καὶ ὅξω σὺνηθ. **β)** Δύσιν πολλαχ.: Τὸ βούτημα τοῦ
ἡλίου πολλαχ. || Ἄσμι.

Ἐναν φιλεῖν πρὸς τὸ πωρὸν τῶ ἔναν τὸ μεσημέριον
τῶ ἔναν τὸ βούτ-τημαν τοῦ ἡλίου 'κανεῖ με οὐλὴ μέρα
(ἔκανε = ἀρκεῖ) Κύπρ. 2) Μακρὸν κολύμβημα ὑπὸ τὸ
ὑδωρ Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. βουτηξιά 2, βουτιά
A 2, μακροβούτι. 3) Τεμάχιον ἄρτου συνήθως δι-
πυρίτου ἐμβαπτιζόμενον εἰς γάλα, καφέν, τέιον κττ. κοιν.:
Καφές - τσάι με βουτήματα.

Β) Μεταφ. 1) Διεΐδουσιν, ἀνάμειξιν εἰς ὑπόθεσιν
ἰδίως ἐπικερδῆ, ἐκμεταλλεύσιμον Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2)
Αἰφνιδία ἀφαίρεσις πραγμάτων τινος κατὰ τὴν συνήθειαν
τῶν δυτῶν σὺνηθ.: Μ' ἓνα βούτημα τ' ἄρπαξε. - **β)** Κλοπὴ
σὺνηθ.: Τοῦ 'κανε γερὸ βούτημα ἀπὸ τὸ ταμεῖο. 3) Αἰ-
φνιδία σύλληψιν σὺνηθ.: Μ' ἓνα βούτημα ἀπὸ τὰ μαλλιά
τὸν ξάπλωσε χάμον Λεξ. Δημητρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βούτημα Πάρ.
Βούτισμα Σίφν.

βουτηματάκι τό, σὺνηθ. βουτημάκι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούτημα διὰ τῆς καταλ. - άκι.
Τὸ βουτημάκι κατ' ἀνομοίωσιν καθὼς πραγματάκι
- πραγματάκι, θεληματάκι - θεληματάκι κττ.

Μικρὸν τεμάχιον κοινοῦ ἄρτου ἢ διπυρίτου ἐμβαπτι-
ζόμενον εἰς γάλα, καφέν, τέιον κττ. Πβ. βούτημα **A 3**.

βουτηξιά ἡ, σὺνηθ. βουτησιὰ πολλαχ. μπουτησιὰ
ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 172.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ. Διὰ τὸν τύπ. μπουτησιὰ πβ.
μπουτιὰ, δι' ὃ ἰδ. βουτιά.

1) Ἡ ἐνέργεια τοῦ καταδύειν καὶ καταδύεσθαι σύ-
νηθ.: Παροιμ. Ὅποιος πνίγεται 'ς τὴν πρώτη μπουτησιὰ
πάντα πνιγμένος εἶναι ΜΛελέκ. ἐνθ' ἄν. 2) Κολύμβη-
σις ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης Κέρκ. Συνών.
βούτημα **A 2**, βουτιά **A 2**, μακροβούτι. 3) Ἡ
ποσότης τῆς μελάνης τῆς λαμβανομένης διὰ μιᾶς ἐμβα-
πτίσεως τῆς γραφίδος εἰς τὸ μελανοδοχεῖον. Ἰων. (Σμύρν.)
Κεφαλλ. κ.ά.: Πῆρε μὲ βουτηξιά ἀπὸ τὸ καλαμάρι μου
Κεφαλλ.

βουτησιάδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. βουτ-τησιάδικος Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουτησιᾶς παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθ.
*βουτησιᾶδες καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ικος.

Ὁ κατάλληλος διὰ τὴν κατάδυσιν γυμνῶν δυτῶν πρὸς
σπογγαλιεῖαν: Βουτ-τησιάδικο καΐκι.

βουτηχτὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βουτηχτός.

1) Κατὰ τὸν τρόπον τῶν καταδυομένων μετὰ τὴν κε-
φαλὴν πρὸς τὰ κάτω πολλαχ.: Πέφτω 'ς τὸ νερὸ βου-
τηχτὰ. 2) Διὰ καταδύσεως πολλαχ.: Πιάνει βουτηχτὰ
τοὺς ἄχινους Λεξ. Πρω. (ἐν λ. βουτηχτός). **β)** Ἐν σπουδῇ,
ἀρπαχτὰ πολλαχ.: Ὅ,τι πάρει βουτηχτὰ καὶ φεύγει. 3)
Δι' αἰφνιδίου, ἀποτόμου δραγμοῦ πολλαχ.: Τὸν ἔπιασε
βουτηχτὰ ἀπὸ τὸ λαιμό.

βουτηχτάρα ἡ, Θεσσ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.
Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτηχτάρι Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ
28 Λεξικογρ. Ἀρχ. (1916) 81.

Τὸ πτηνὸν αἰθουα (podiceps minor). Συνών. βου-
τακίνα, βουταναργά, βουτηχτάρι, βουτηχτής **A 2**,
βουτοπούλλι, βούτος 2, ζαροπαπί, καλικάτσοῦ,
νεροπουλλάδα, νερόκοττα. Πβ. αἶθα 1. [*]

βουτηχτάρι τό, Ἡπ. Πελοπν. (Μεσσ.) (Ν. Ἐστ.) 12,
61) βουτηχτάρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) βουτιστάρι Ἡπ. (Χι-
μάρ. κ.ά.)—Λεξ. Βλαστ. 424.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτηχτής διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - άρι.

Βουτηχτάρα, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Κολυμποῦσαν σὰν τὰ
βουτηχτάρια, σὰν τοῖς νερόκοττες, σὰν τοῖς φαλαρίδες καὶ
σὰν τοῖς πάπιες καὶ τοῖς χῆνες (Ν. Ἐστ. ἐνθ' ἄν.)

βουτηχτής ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. βουτ-τηχτής Κάλυμν.
Ρόδ. βουτιστής Λεξ. Γαζ. (λ. δύτης) βουτ-τιστής Λυκ.
(Λιβύσσ.) Σύμ. βουτ-τιστής Σύμ. Θηλ. βουτήχτρα Πε-
λοπν. (Λακων.)—Λεξ. Βλαστ. 424 Πληθ. βουτηχτᾶδες
πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ, παρ' ὃ καὶ βουτίζω.

Α) Κυριολ. 1) Δύτης κοιν. καὶ Πόντ.: Βγήκε ἀπάνω
ὁ βουτηχτής κοιν. || Παροιμ. Τὸ βουτηχτὴ μὴν τὸν κοιτά-
ξης 'ς τὸ βούτημα, ἀλλὰ 'ς τὸ ἔβγαλμα ἸΒενιζέλ. Παροιμ.
310 || Ποίημ.

Σὲ βαθρὰ πέλαγα ὁ χαμός καὶ ἀπάτητα σὲ ρίχνει

νὰ σὲ γυρεῖ ὁ βουτηχτής καὶ νὰ σὲ κλαίγῃ ὁ κόσμος

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 100. Συνών. βουτινᾶς. **β)**
Ὁ εἰδικὸς διὰ τὴν σπαγγαλιεῖαν δύτης σὺνηθ. 2) Βου-
τηχτάρα, ὃ ἰδ., Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.
—Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: **β)** Ὑπὸ τὸν τύπ. μαῦρος βου-
τηχτής, τὸ πτηνὸν φαλακροκόραξ ἐνιαχ. 3) Ἡ ἀνθο-
φόρος κεφαλὴ τῆς σκίλλης, διότι κλίνει πρὸς τὰ κάτω
Σύμ.

Β) Μεταφ. 1) Κλέπτης, λωποδύτης πολλαχ. 2) Ὁ
ἀσέμνως χειρονομῶν πρὸς τὰς γυναῖκας πολλαχ. 3) Ρι-
ψοκίνδυνος, παράτολμος Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. καὶ ὡς παρων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

βουτηχτός ἐπίθ. πολλαχ. βουκιστὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ, παρ' ὃ καὶ βουτίζω.

1) Ὁ ἐμβαπτισθεὶς ἢ βυθισθεὶς εἰς ὑδωρ ἢ ἄλλο τι
ὑγρὸν πολλαχ.: Παξιμάδι βουτηχτὸ 'ς τὸ γάλα - 'ς τὸν
καφέ. || Φρ. Ἐγίνηκε βουτηχτός (ἐβράχη πολὺ). Βουτηχτός
'ς τὸ χρέος (ὁ ἔχων πολὺ χρέος, καταχρεωμένος) πολλαχ.

2) Ὁ πεφυρμένος δι' ὑγρᾶς οὐσίας πολλαχ.: Βουτη-
χτός 'ς τὴν λάσπη - 'ς τὸ αἷμα - 'ς τὸν ἰδρώτα πολλαχ. 3)
Ὁ ἀλιευόμενος διὰ καταδύσεως Στερελλ. (Μεσολόγγ.):
Τσιπουρές βουτηχτές.

βουτηχτοσύνη ἡ, ἀμάρτ. βουτ-τιστοσύνη Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτηχτής.

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δύτου.

